

Kapitel 2

Grace

Gruppen af medpassagerer snegler sig mod kontrollen, og jeg følger strømmen, mens jeg priser mig lykkelig for, at det kun er håndbagage, jeg har med. Luften er friskere end i flyet, og jeg suger den grådigt ned i lungerne, mens blikket glider rundt, så jeg ikke går glip af udgangen eller støder ind i travle rejsende.

Det er en underlig fornemmelse at være i USA igen. Det er over fjorten år siden, jeg har været her, og da var jeg kun i New York. Jeg var fjorten, dengang Mathias fik tilbudt en stor prestigefyldt stilling i Danmark, og kort efter flyttede vi.

Selvfølgelig har jeg søgt på navnet, Aria White, som advokaten i telefonen påstod er min slægtning, men jeg fandt kun lidt information.

Charlotte blev altid vred, når jeg spurgte ind til familien, så det stoppede jeg med efter den første lussing.

Tankerne er kaotiske. Jeg ved ikke, om jeg har satset for stort, da det var mine sidste penge, rejsen er betalt med, men advokaten insisterede på, at jeg skulle flyve til USA. Han sendte endda dokumentation, så jeg ved, at det ikke er fup.

Den sidste uge er hvirvlet forbi, mens jeg med nød og næppe har fået styr på, hvor jeg skulle hen i USA.

Derudover lavede jeg en backup-plan, hvis nu min værste frygt skulle blive til sandhed.

Hvem har efterladt noget til mig?

Hvad kommer det til at betyde?

Er det en eller anden fjern slægtning, der har efterladt mig med en masse gæld, og nu vil advokaten læse testamentet op, så der kan suges penge ud af mig?

Mit hjerte banker hurtigt ved den sidste tanke.

Kan de hæfte en eventuel gæld på mig?

Hvad, hvis det alligevel er et fupnummer? Hvordan skal jeg så klare mig i USA, hvor alt sundhedsvæsen er uhyre dyrt?

På trods af frygtens stemmer i hovedet var det ikke en svær beslutning at tage af sted. For hvad holdt mig i Danmark? Den ulækre lejlighed? Tilværelsen som dumpet, gravid single?

De fleste af mine medrejsende drejer hen mod bagageudleveringen, men jeg følger i stedet skiltene mod udgangen.

Støjen fra mennesker og meddelelser i højtalere stiger, i takt med at vi kommer tættere på ankomsthallen. Det samme gør sig gældende med nervøsiteten for, hvad der nu vil ske. Samtidig vrider maven sig ved tanken om morgenkvalmen, der dukkede op for et par dage siden. Jeg er bare uheldig, for min varer hele dagen.

Chaufførerne står i udgangshallen, og jeg får øje på ham med det samme, da jeg går ud af flokken fra flyet. Det får

mig til at ånde lettet op, fordi det maner frygten om fup til jorden. Lige nu, mens jeg baner mig vej mod ham, er jeg taknemmelig for, at de sendte en bil. Jeg aner ikke, hvordan jeg skulle finde Black & Blacks advokatfirma i Helena.

Jeg hanker op i mig selv og går selvsikkert hen mod ham.

”Hej, jeg er Grace.” Kvalmen stiger længere og længere op i halsen, mens jeg desperat ser mig om. Jeg slipper hurtigt tasken foran ham, da et skilt fanger min opmærksomhed. Før chaufføren kan nå at sige et ord, sætter jeg i løb.

Jeg er ved at vælte en kvinde, der er på vej ud ad døren, da jeg braser ind på toilettet. Jeg når kun lige at mumle undskyld, inden jeg kaster mig ind i en bås. Mængden i maven har på en eller anden måde fordoblet sig. Det føles, som om jeg kaster op i flere minutter, selv om jeg ved, at det nok varer under et minut.

Tårerne strømmer ned ad kinderne, mens maven nytteløst kramper sammen. Sveden pibler frem i nakken, og jeg føler mig som en skraldespand vendt med vrangen udad.

Langsomt kommer jeg op at stå, men benene er forvandlet til gele, og jeg støtter mig tungt til væggen. Det tager flere dybe vejrtrækninger, inden jeg kan åbne døren og gå over til vasken. Det kolde vand køler huden og skyller den sure smag væk. Følelsen af små bobler under

huden prikker til mig, og jeg lægger hånden over maven, hvor babyen bevæger sig.

Flere kvinder, der enten er på vej ind eller ud fra toilettet, ser forundret på mig, men jeg lader blot som ingenting. Jeg tørrer ansigtet og prøver at rette håret og tøjet og håber, at jeg har en charmerende glød i stedet for et kvalmt udtryk.

Spejlbilledet er ikke flatterende; jeg ligner ærlig talt udskidt æblegrød. Med et sidste kig og strøg ned ad tøjet ranker jeg ryggen og går ud.

Chaufføren står, hvor jeg efterlod ham. Et spørgende udtryk viser sig i hans øjne.

"Så er jeg klar." Jeg sender ham mit bedste smil og rækker ud efter min rygsæk i hans hånd.

"I got it, miss," siger han bestemt og vender ryggen til mig.

Jeg følger efter ham gennem lufthavnen, mens jeg nyder de små hint af frisk luft fra dørene, inden de forsvinder i en blanding af tung parfume og sved. Udenfor rammer lyden af storby blandet med lugten af bilos. Han standser foran en dyrtudseende, stor bil. Forbløffet stiger jeg ind uden at sige en lyd. Det giver mig en underlig fornemmelse af at være den forkerte person, de har kontaktet.

Byen hvirvler forbi, uden at jeg er opmærksom på detaljerne. Fokusset er indadvendt, mens jeg kæmper med den svage kvalme, der stadig gemmer sig truende i maven.

Jeg registrerer svagt, at bilen stopper. Kvalmen har igen overtaget alt, og jeg synker desperat.

"Miss?" Stemmen kommer fra førersiden, og jeg ser op. Chaufføren har drejet overkroppen mod mig og holder en pakke frem. Han smiler og gestikulerer, at jeg skal tage den.

Jeg rækker ud og tager imod pakken.

"It's crackers. Good for upset stomach," forklarer han med et skævt smil og rækker mig derefter Kleenex og en vandflaske. "Wife and I have five kids." Hans opmærksomhed rettes igen fremad, inden han starter bilen og langsomt glider ud i trafikken.

Jeg åbner kiksepakken og nipper til en, inden jeg åbner flasken. Maven falder faktisk til ro, mens jeg forsigtigt spiser og drikker.